

תת"ע 12749/07/19 - מדינת ישראל נגד עימאד קישאוי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 12749-07-19 מדינת ישראל נ' עימאד קישאוי
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד פרידמן

נגד

עימאד קישאוי

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד קישאוי/סויסה

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 7.2.19, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם, באמצעות באת כוחו, כפר באישום המיוחס לו וטען: "**למעשה זה תיק שכלל לא היתה בו עבירה. זה תיק של חזרה מאישום. אני צריכה להשיג מסמך מפלאפון כי המכשיר של הנאשם היה בעת העבירה בתיקון. לא היה לו מכשיר אחר. הנאשם כופר בביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.**"

במועדים 4.12.19 ו-7.1.20, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד סמ"ר תומר חג'ג', עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 ודיסק ובו 3 סרטוני מצלמת גוף, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוגש הנחיה משטרית, שסומנה נ/1 ופלט שיחות יוצאות, שסומן נ/2.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 7.2.19, בסמוך לשעה 13:56, נהג הנאשם ברכב בנתיב רביעי מימין, בכביש 20, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעו לק"מ 14.4, נצפה על ידי עד התביעה, שנהג בניידת משטרה סמויה, בנתיב השלישי מימין ובמקביל לרכב הנאשם, כאשר הוא אווז טלפון נייד, בידו השמאלית ובצמוד לאוזן שמאל.

העד הבחין בעבירה במשך מספר שניות ולאחר מכן, כרז לנאשם לעצור את הרכב וצוין, כי הבחין בו, בשלב זה, שומט

מידו את הטלפון הנייד.

העד שמר על קשר עין רצוף עם הנאשם, הסביר לו את מהות העבירה ורשם מפיו את הדברים הבאים: " **אני לא דיברתי בפלאפון גירדתי באוזן**".

העד נחקר בחקירה נגדית והשיב כי הבחין בעבירה בבירור, אך אינו יכול לומר מה היה סוג הטלפון הנייד, צבעו או גודלו וכן, לא ידע לומר אם ביקש מהנאשם את מספר הטלפון הנייד שלו.

לאחר שהסגור הציג בפניו את נ/1, השיב העד כי אינו מבחין בסוג הטלפון או בצבעו, הוא לא ירשום זאת בדו"ח.

העד נשאל והשיב כי עצר את רכב הנאשם בשטח ההפרדה של מחלף לה גוורדיה ואם לא רשם כי הבחין בטלפון הנייד, כאשר ניגש לרכב, סימן שלא ראה אותו. עוד הסביר העד, כי צבע הטלפון הנייד מורכב גם ממגיני מסך ולכן, אינו יכול לתאר אותו.

בדיון הנדחה ולאחר שלהגנה ניתנה הזדמנות לצפות ב-2/ ולהיערך להמשך הדיון, צפו הצדדים בסרטונים, כמפורט בעמוד 10 לפרוטוקול, שורות 3-16.

הנאשם העיד להגנתו ולגרסתו, נהג במקום, שמע צפירה של רכב סמוי משטרתי והעד הורה לו לעצור, כשהוא נוהג במהירות גבוהה מאוד. לדבריו, כשהעד פנה אליו, אמר לו, על אתר, כי "לא דיברתי בטלפון, אין לי טלפון באוטו **כעת ואנ ג דתי באוזן. אמרתי לו שאין סיכוי שגם אם היה לי טלפון, הוא היה רואה את הטלפון ביד**" - ראה עמוד 11 לפרוטוקול, שורות 13-14.

בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם כי לא הבחין בעד התביעה, עד שזה הורה לו לעצור, שכן נסע בניידת סמויה ואינו יכול להכחיש כי העד נסע לימינו, כנטען.

הנאשם נשאל לגבי הסרטון הראשון, שם נצפה כאשר הוא טוען בפני העד, כי אין לו טלפון נייד ואישר כי כך אמר והוסיף, כי אמר לעד כי הוא יכול לעשות חיפוש ברכב, כי אין לו טלפון.

הנאשם נשאל ואישר, כי כאשר העד ביקש ממנו את מספר הטלפון הנייד שלו, הוא שב ואמר שאין לו טלפון נייד ולא מסר את מספרו.

כאשר נשאל הנאשם על ידי ב"כ המאשימה, אם אין לו כלל טלפון נייד, השיב כי יש לו, אבל באותו רגע לא היה לו וכאשר נשאל מדוע, השיב כי הטלפון "לא היה עלי" ולבסוף, כאשר נשאל למה לא היה עליו, השיב "הוא היה בתוך התיק באוטו".

הנאשם עומת עם גרסתו במועד ההקראה, לפיה, לא היה לו טלפון נייד, כיוון שהמכשיר היה בתיקו והנאשם השיב כי אכן, המכשיר היה בתיקו, אך היה לו מכשיר חלופי וכאשר המשיכה ב"כ המאשימה לעמת אותו עם גרסתו במועד ההקראה, לפיה, לא היה לו מכשיר אחר, השיב הנאשם כי המכשיר שלו לא היה איתו, אבל הטלפון החלופי היה בתיק שלו בתא המטען, אך אישר כי המשמעות של המונחים "אחר" ו"חלופי", זהה.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד פירט את נתיבי הנסיעה ואופן אחיזת הנאשם בטלפון הנייד, שמר על קשר עין רצוף עם רכב הנאשם עד לעצירתו והסביר לו את מהות העבירה.

2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית.

3. ההגנה, לא השכילה להציג גרסה עקבית ואמינה. עדותו של הנאשם, הייתה מלאה בסתירות ובתשובותיו במהלך החקירה הנגדית, עשה ניסיונות גלויים וברורים להתחמק ממתן תשובות מלאות.

4. כמפורט לעיל, נטען תחילה, כי לנאשם לא היה כלל מכשיר טלפון נייד ברכב, שכן, המכשיר היה בתיקון והודגש, כי לא היה עמו מכשיר אחר. במהלך פרשת התביעה, נצפה הנאשם בסרטונים, כאשר הוא טוען, שוב ושוב, כי אין לו טלפון נייד ואף מזמין את העד, לערוך חיפוש ברכב.

5. בחקירתו הראשית, העיד הנאשם, כי אמר לעד "אין לי טלפון באוטו" ובחקירתו הנגדית, אישר כי לא סירב למסור לעד את מספר הטלפון שלו, שוב, מהטעם, שאין לו טלפון נייד.

6. לעומת זאת, במהלך חקירתו הנגדית, התברר כי לנאשם היה עמו טלפון נייד, כאשר בשלב הזה, טען הנאשם, כי מדובר היה במכשיר חלופי וכי הטלפון הנייד שלו היה בתיקון, אך לא הצליח להסביר, באופן אמין ומשכנע, מדוע טען שוב ושוב, כי אין לו בכלל טלפון נייד ברכב. אדגיש, כי ניכר היה בנאשם כי הוא מתפתל בתשובותיו על דוכן העדים.

7. הנאשם העיד גם, כי מכשיר הטלפון הנייד, היה בתוך התיק שלו ולכן, אין פלא כי הזמין את העד לערוך חיפוש ברכב, כיוון שידע, כי גם אם העד יבצע חיפוש ברכב, הוא לא יבדוק את תיקו של הנאשם.

8. באשר ל-1/נ, מדובר בהנחיה משטרתית בה נדרש השוטרים לתאר, ככל שביכולתם, את מכשיר הטלפון הנייד באכיפה של עבירה מסוג זה, אך ברי, כי אין באי פירוט מדוקדק של מכשיר

הטלפון, כדי להשמיט את הבסיס הראייתי בדו"ח, כפי שפורט לעיל.

9. באשר ל-2/נ, לטעמי, אין מקום לייחס משקל ממשי לראיה זו, שיכולה להעיד רק על העדרן של שיחות יוצאות במועד העבירה, כאשר ידוע לכל כי ניתן לעשות שימוש רב ומגוון במכשיר טלפון נייד, גם לא במסגרת שיחה יוצאת וכי חלק לא מבוטל של השימושים האפשריים, אינו מתועד כלל בתדפיסי מחשב.

10. עם זאת, העובדה כי הנאשם טרח והמציא את 2/נ, מעידה על כך שגם לגרסתו, במועד העבירה היה לו מכשיר טלפון נייד, בין אם המכשיר שלו ובין אם מכשיר חלופי, הנושא את אותו מספר טלפון נייד של הנאשם ומכאן, שהנימוק שנתן לסירובו למסור את מספר הטלפון הנייד לעד, בתשובה לשאלת ב"כ המאשימה: "ש. נכון שהוא ביקש ממך מספר נייד, אמרת לו שאין לך טלפון בכלל? ת. נכון. אני אתן לו מספר טלפון שאין לי? - עמוד 11 לפרוטוקול, שורות 25-26, נסתרת על ידי ההגנה עצמה.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

ניתנה היום, ט"ז שבט תש"פ, 11 פברואר 2020, במעמד הצדדים